

сакъ, защото нѣмалъ червентъ, и надписалъ го: „Сие това писмо одати-ся Кирію, Кирію Либену Лудомладову въ руцѣ. Во имя отца и сына и святаго духа — многолѣтно.“ Послѣ това той повикалъ едного отъ своите ученици и далъ му да занесе писмото съ слѣдующето наставление: „Иди и занеси това писмо, рѣкалъ той, на дѣда си Либена, и ако та той попита отъ кого е то, то ти да му кажешъ, че го е донесалъ единъ човѣкъ, които е дошѣлъ изъ Цариградъ; ала да не чѣкашъ отговоръ, а да бѣгашъ по-скоро назадъ.“ Но Хаджи Генчо горчиво са изжгаль въ своите смѣтки. Дѣдо Либенъ не само че не запрѣлъ момчето, не само че го не попиталъ за нищо; а земалъ писмото и хвърлилъ го. И така, сичката риторика на Хаджи Генча пропаднала напразно. Дѣдо Либенъ въ това сѣщо време билъ занятъ съ друга работа.